

Forfatter: Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Syner (Danske Klassikere)

Citation: Hjortø, Knud: "Syner", i Hjortø, Knud: *Syner*, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2003, s. 21. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_01-shoot-idm140211095167168/facsimile.pdf (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Syner

svimlende, men osse mere tillokkende over mig, horisonten rullede langt tilbage på alle sider, og den drager mig stærkere, nu da den er fjernere. Og tilføj med verden voksede osse jeg selv.

Du er blevet sen igen, min sjæl, da du har frigjort dig for alt det påklæbte. Du var som en af disse tavler, hvorpå der er opklæbet et halvt hundrede forskellige plakater, den ene uden på den anden, af hvilke kun et par af de yderste er noenfunde hele. Sådan var du tildekket, begravet af papir af alle slags farver, indhold og tryk, og de, der hade smurt alt det på dig, følte sig stolte af deres værk. Man kunde pille lag på lag af dig, det var altsammen fremmede klude, der var sat på dit eget klædeben, og man kunde være i tvivl om, hvorvidt du bestod af andet end en brudstykkeagtig samling af andres påsatte anskuelser.

Men nu er du renset, og det kan ikke mer tillades noen at så plakater op på dig, hvad enten han så sier, at pligten byder ham det, at kærligheden tilskynder ham dertil, eller at hans omsorg for dit eget vel kræver det.

Ingens pligt imod dig, eller kærlighed til dig, eller omsorg for dig skal mere bløe et hånd på dine vinger eller en bynde på din ryg. Ti kun den, der er ganske fri, kan nå hen til den lysverden, som du har set et glimt af.

Farvel alt, hvad der ligger bag ved mig! Jeg slipper det uden smerte, for der ligger noget bedre forude.

Farvel først og fremmest, du stakkels kristne tro, som af dig selv, modstandløst og kraftløst viger ud af et menneskes sind, så snart der kommer strid i det. Jeg har denne alvorlige bebrejdelse imod dig, at du er et sølle spædelys, som kun et helt livs uafbrudte påpasselighed i frygt og bæven måske kan bevæge til at ls være med at gå ud. Jeg har lidt nok for din skyld; jeg har holdt min hånd over dig, ængstelig skelende til alle sider, om der var noget, der vilde puste dig ud, og der var altid noget. Jeg bebrejder dig, at du ikke er en uslukkelig ild, ti i min sjæl er der mange brande og stærke storme, og alt det modstandsløse blir blåst bort. De små lys agter jeg ikke på, de passer bedst i de små stuer, hvor der ikke er træk af store vinde.

Farvel forhåbninger! Andre hude stillet jer op for mig, og I vilde drage mig derhen, hvor andre ønskede det. Selv har jeg nu